

La mesa, i la taula, electoral. Al centre, el cònsol

/ Jordi Vicent

València votà Hafez el Assad

Diumenge 10, el noranta-nou per cent dels àrabs siris cridats a votar la renovació, per set anys més, del president Hafez el Assad votaven afirmativament. Entre els milions de vots que manegava a Damasc Nasser el Din, ministre de l'Interior, uns quants —ben pocs, certament—

V. PARTAL

pertanyien a un col·legi electoral de nom familiar: València.

Una discreta nota a la premsa espanyola anunciava el dia anterior que, a banda les ciutats de l'estat en les quals Síria manté seus diplomàtiques, també a València —al carrer d'Alboraia, número 72— s'instal·laria un col·legi

electoral on poder votar, de les deu del matí a les deu de la nit. Tothom, dones incloses (i això no és massa normal als països àrabs) des dels divuit anys.

La nota, tanmateix, errava en l'horari. ¿L'explicació? El carrer d'Alboraia, 72, l'ocupava un restaurant àrab de nom «Ali Baba», que no podia perdre la clientela tot el

dia. A partir de las cinc de la vesprada, doncs.

Amb la presència legitimadora del cònsol, Hajem Ibrahim, entre tasses de cafè àrab, un estrident vídeo de la mateixa nacionalitat, seguit entusiàsticament pels presents i una foto del president El Assad, afixada en les parets, es realitzà la votació. Cap policia a la porta (tret d'un elegant membre de l'ambaixada, que, si no ho era, almenys ho semblava); cap urna, cap cabina on amagar-se; res que recordàs mínimament tota la parafernàlia que envolta les nostres diposicions de la papereta.

Votar en l'estranger és ben distint que fer-ho a casa. Simplement, el cònsol rebia els sobres marrons, amb el sí o el no a dins. A les nou van fer-ne el recompte, i el resultat, via Madrid, va ser enviat a Damasc. A les 7 de la vesprada havien votat quaranta-set persones.

En un restaurant, València, amb tota seguretat, havia votat El Assad. I si no ho va fer, ningú no se n'haurà adonat.

UNA SUBSCRIPCIÓ

**52
REGALS
A L'ANY!**

el Temps

Deu anys, Al Tall